

Iván Oulego

La llegenda del descens local continua fent història

Iván Oulego ha engrandit encara més la seva llegenda, després de disputar durant vint anys la Copa del Món de Descens, s'ha proclamat novament campió del Descens Internacional de Sant Andreu de la Barca, Gran Premi Maxxis celebrat el 13 de març.

Ho ha fet amb quaranta-cinc anys, demostrant que la seva llegenda continua intacta i que encara té forces per estar entre els millors riders. Amb el Descens Internacional de Sant Andreu de la Barca s'inicia la temporada amb la primera prova puntuable del Campionat d'Espanya.

No és casualitat que corredors internacionals i grans riders nacionals competeixin cada any a Sant Andreu de la Barca, ho fan per l'ambient que es respira al circuit i que els recorda a les grans cites internacionals.

Un circuit d'un quilòmetre amb un desnivell de 180 metres que durant gairebé trenta anys han trepitjat campions, com Steve Peat, Floren Payet, Fabien Barel, Danny Hart, Cedric Gracia, Bernat Guardia o els riders locals Pasqual Canals, Adrià i Aina González o els incombustibles germans Jorba.

Oulego és l'únic corredor que ha participat en totes les proves de descens disputades a Sant Andreu de la Barca. L'any 1994 ja va aconseguir una segona posició en el seu debut a la competició, deixant clar el seu prometedor futur com a esportista d'elit.

Més tard sumaria dues dècades disputant la Copa del Món, on va guanyar la Copa del Món del Canadà l'any 2003, a més de fer un sisè lloc en el Campionat del Món a Itàlia i un vuitè lloc a la general de la Copa del Món, aquell mateix any. Sense oblidar-nos del Campionat d'Espanya de Descens l'any 1993 en la categoria junior i els anys 2001, 2002 i 2008 en la categoria elit.

Iván Oulego, en declaracions a Ràdio Sant Andreu afirma que "el descens m'ho ha donat tot i la bicicleta m'ha

donat una estabilitat. He viatjat, he viscut mil històries i he conegut món". El corredor de Sant Andreu de la Barca assegura que "la bicicleta em serveix com a teràpia i per aquest motiu encara continuaré practicant aquest esport".

Un esport que ha vist néixer i ha viscut la seva evolució. No va ser fins als anys noranta quan es van començar a fabricar bicicletes específiques per la pràctica del descens. L'any 1990 es va celebrar a Durango (Estats Units) el primer campionat de bicicleta de muntanya organitzada per la Unió Ciclista Internacional, quatre anys més tard el nom de Sant Andreu de la Barca començaria a ser reconegut entre els aficionats i esportistes de la modalitat amb la disputa de la primera edició del descens local organitzat pel Motoclub Sant Andreu.

Mirant enrere recorda que "anar als mundials era el que més il·lusionava em feia, perquè era un somni que sempre havia tingut". Reconeix que en els inicis "m'enfadava amb mi mateix fins i tot quan guanyava, perquè sempre volia millorar alguns segons", però un entrenador li va recordar que calia gaudir dels moments i de les victòries. Ara, amb els anys ho veu tot molt diferent i creu que la fórmula de l'èxit "és gaudir de la bicicleta i de l'esport" i sobretot dosificar-se "quan estic cansat però i quan tinc ganes premo".

De caràcter aparentment tranquil, assegura ser "molt competitiu i sempre ho dono tot, però el més important són les sensacions més enllà de les posicions finals" i tant se val "acabar cinquanta, el cent o el primer, sempre que les sensacions siguin bones".

Durant un temps era anomenat Crazy Horse per la seva manera de conduir la bicicleta "a l'estranger sobretot em posaven aquests noms. Tinc una conducció especial perquè em bellugo molt i com soc molt nerviós sobre la bicicleta, sempre faig la sensació que corro més".

En una ocasió un mecànic li va comentar que tenia fama de despistat "li vaig dir que no era del tot certa aquesta fama, però quan vaig obrir la furgoneta em vaig adonar que m'havia deixat la bicicleta a casa".

Els seus competidors i amics com els germans Jorba recorden que abans de les curses, sempre busca certes excuses "em funcionen molt bé aquestes excuses per treure'm pressió. Aquest any vaig dir que no tenia cap opció i al final l'he feta grossa" (riu).

La nova fita esportiva d'Iván Oulego ha estat proclamar-se campió del Descens de Sant Andreu de la Barca amb quarta-cinc anys. Era el darrer rider en recórrer el circuit i després de fer el millor temps en la primera baixada, totes mirades estaven centrades en la llegenda local. "baixar l'últim suposa molta pressió i és més fàcil fallar, i més encara tenint en compte les condicions del circuit després de la pluja". Però això no va ser un impediment "la pressió em va donar més força, quan tinc molta pressió aconseguixo créixer encara més".

I així va ser com Oulego arribava a la meta fent la millor marca "quan vaig arribar a la meta no sabia quin temps havia fet, però quan vaig veure la munió de corredors intentant

abraçant-me i mantejant-me, em vaig adonar que havia guanyat" declarava en una entrevista a l'emissora municipal.

Va ser emocionant veure la felicitat del públic dels corredors i sobretot del mateix Iván Oulego. Com a tota llegenda li podem afegir més èpica, tenint en compte que mesos enrere havia estat apartat de la bicicleta per un accident que va patir l'any passat. Amb poc temps per preparar-se, el rider santandreuenc va tirar de veterania i en un circuit enfangat per les pluges del cap de setmana, va arribar a la meta rebaixant els dos minuts i deixant el crono aturat en 1:59.96.

La segona posició va ser pel corredor canari Edgar Carballo, un dels riders destacats del panorama del descens espanyol.

Sobre el futur assegura que de moment viu el "dia a dia i mentre pugui anar en bicicleta, estigui en forma o no, participaré del Descens de Sant Andreu de la Barca".

La llegenda assegura que no té la intenció de deixar-ho "m'agrada aquest esport perquè és la meva passió".

L'any 2023 la llegenda santandreuenc el podrem tornar a veure, el segon cap de setmana de març, al circuit de Sant Andreu de la Barca.

Text i fotos: Ràdio Sant Andreu

